

Francesc amb una família de la favela Varginha

«La vida cristiana es viu als temples, però encara més a les cases», va dir un ponent llatinoamericà en el Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats (Barcelona, maig de 2014). La foto il·lustra molt bé aquesta afirmació.

És la visita de Francesc a una família de la favela Varginha, un dels barris perifèrics de Rio de Janeiro, durant la Jornada Mundial de la Joventut celebrada l'any passat. La família serà el tema del proper Sínode extraordinari de Bisbes (5-19 d'octubre de 2014).

GLOSSA

Acollir els germans

Missa vespertina d'un dia laborable en una església de la gran ciutat. Un grup de persones de diverses edats, d'origen sud-americà, se situa al primer banc. Prèviament han demanat si es pot oferir la missa en sufragi d'un familiar, germà d'algun d'ells, traspassat al seu país setmanes enre. No van poder assistir a les exèquies i voldrien oferir la missa pel seu repòs prop de Déu Pare. Porten la fotografia del difunt en un senzill marc, segons els seus costums, i segueixen la celebració amb devoció. Quan acaba, mentre els altres fidels van sortint de l'església, el celebrant els convida a apropar-se i, al peu del presbiteri, els demana detalls sobre la seva població d'origen, la seva arribada a la ciutat, a què es dediquen, la relació amb el difunt, les circumstàncies de la seva mort... S'estableix una bona comunicació, se senten acollits, considerats i manifesten la seva satisfacció. El sacerdot, per acabar, els convida a resar junts un pàrenostre pel germà traspassat. És un moment emotiu de pregària familiar. Un gest de bona acollida eclesial.

Els cristians hem de ser conscients de la problemàtica de la immigració. Conscients i disposats a ser testimonis d'acolliment amb aquells que tenim a prop: el veí de l'escala, el company de treball o d'estudis, el dependent, el taxista o el cambrer que m'atén, l'amic o l'amic dels fills, l'indigent que demana almoïna... És ben cert que les persones tenen tot el dret a buscar millors

condicions de vida fora del seu país d'origen, per bé que exercir-lo comporta sovint allunyar-se de llocs i persones estimades. És ben cert, també, que l'acolliment, el fet de veure's acceptat com a ciutadà vinculat al lloc que acull, ajuda a portar i superar el trencament que comporta la migració. «Feu-vos solidaris de les necessitats del poble sant, practiqueu amb deler l'hospitalitat.» (Rm 12,13)

Com a ciutadans, tots tenim molt clar que abandonar una persona accidentada seria un acte no només immoral, sinó també delictiu. Com a cristians, potser la nostra actuació davant els necessitats també hauria de seguir uns estàndards més exigents.

Les persones que emigren ho fan, sovint, perquè es veuen atrapades en situacions que les obliguen a fugir del seu país d'origen. Són els més pobres i vulnerables. Marxar, en aquests casos, no és una elecció sinó una possibilitat de sobreviure. Heus ací la importància que siguin acollits sense rebuig social i que no restin confinats als sectors més vulnerables dels llocs d'acollida. Malgrat les dificultats generals del moment socioeconòmic, han de ser rebuts i acollits com a persones, fills i filles de Déu, germans desvalguts, i saber-hi descobrir, quan és el cas, el rostre sofrent del Crist. «No us oblideu de practicar l'hospitalitat; gràcies a ella, alguns, sense saber-ho, van acollir àngels.» (He 13,2)

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Discernir urgent

La celebració dels deu anys de caminar junts com a diòcesi fa que la nostra mirada, la forma que tenim de mirar, reclami tota la nostra atenció. Perquè hi ha moltes maneres de mirar la realitat, sobretot la realitat eclesial, com és el nostre cas. Descobrir la veritat d'aquesta realitat depèn totalment de la forma de mirar. Concretament, la celebració del nostre desè aniversari, dependrà de la visió que tinguem del nostre passat, de la nostra realitat present i del nostre futur com a diòcesi.

Els nostres ulls avui no poden ser uns altres, sinó els ulls de la fe. Hi ha qui afirma que la fe no és una altra cosa que una nova forma de veure la realitat: Déu, el món, la història, nosaltres mateixos... Una mirada que, lluny de deformar la realitat, descobreix els seus profunds secrets, amb tota la seva ambigüitat, dolents i bons, les seves llums i les seves ombres.

Això vol dir que és l'hora del *discerniment*.

Discernir és avui tasca necessària en tots els àmbits de la vida humana, i una obligació urgent de tot fidel cristià. Som convidats a discernir la realitat social, la cultura, els esdeveniments... i la vida de l'Església en tota la seva amplitud, la de la més propera i la de l'Església universal inserida al món present.

Recordem que ser cridat a practicar el discerniment és un reconeixement de la pròpia dignitat, alhora que una invitació a assumir un risc i un compromís. Convidar a algú a discernir és reconèixer en ell els atributs propis de la persona: capacitat de coneixement i de decisió responsable, és a dir, intel·ligència, voluntat lliure, desig i sensibilitat, cultura, etc. De fet, tota la vida és plena de situacions que reclamen una decisió personal i aquesta exigeix un esforç de discerniment. Cridar algú al discerniment personal és dir-li: «has de decidir i pensar per tu mateix». És donar crèdit a la llibertat de la persona.

Una altra qüestió és si tots estem capacitats per realitzar aquesta tasca, que fa que les nostres decisions es puguin qualificar realment com a «responsables». És el gran problema que es planteja un pare o un educador quan, amb tota la bona intenció, deixa a l'educand espais de llibertat. L'exercici de la llibertat requereix una capacitat que ha de ser adquirida, o millor, «conquerida» amb esforç. A més, ben mirat, la llibertat és una càrrega tremenda. Recordem aquelles paraules que dirigia, com a gran retret, el Gran Inquisidor a Crist, en la novel·la de F. Dostoievski, *Els germans Karamazov*: «Has oblidat que l'home prefereix la pau i fins i tot la mort a la llibertat de discernir el Bé del Mal?...»

Nosaltres, a l'hora de discernir la nostra realitat eclesial, desitjaríem vèncer la por a aquesta paradoxa. Tots els que reclamem ser tractats com a éssers lliures dins de l'Església, sabrem ser conseqüents i assumir el risc i el treball que això suposa. Intentarem ser membres responsables del Poble de Déu. Evitarem l'actitud d'aquells que:

- Denuncien fallades de l'Església i tiren les culpes sempre «als altres».
- Realitzen grans discursos sobre el que ha de fer l'Església, però després no treballen per ella.
- Fan judicis en nom de l'Evangelí, sense mirar abans si els seus criteris són realment evangèlics.

Tant de bo l'Esperit ens concedeixi un dels seus dons més urgents: el do de consell.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

MARIA TRULLOLS

50 anys d'agraïment

La Gna. Maria Trullols acaba de fer 50 anys com a carmelita de la Caritat-Vedruna i —en fa 29 que és a la comunitat de Manresa. En agraïment va teixir una jaqueta de llana *saco* per al papa Francesc, que li va lliurar el 14 de maig, «per la seva manera de ser, la seva proximitat, la seva exigència, pels anys de vocació vedruna i per haver superat la primera fase d'un càncer limfàtic».

Què han representat aquests primers 50 anys?

Els valoro molt positivament. He donat molt, però he rebut molt més encara. Alguna vegada he tingut la temptació de *penjar els hàbits*, però després he arribat a la conclusió que les persones passen, les situacions són efímeres. Jesucrist hi és sempre, i per Ell vaig fer aquesta opció de vida.

Com ha evolucionat la seva fe? També positivament. A vegades la fe és molt fosca, però la constància en la pregària, el ser comunicativa i sincera amb mi mateixa i l'exemple de persones fidels en tot moment m'ha ajudat a créixer en la fe. He descobert Déu present en mi i en els altres. Això m'ha enriquit.

De què li està més agraïda a Déu?

De la vocació vedruna concretada en l'educació. De tot el que he rebut d'Ell a través dels altres. De les persones que ha posat al meu camí dins la Congregació i fora. I el que més li agraeixo és Montserrat, el meu referent des de fa 38 anys: m'ho ha donat tot i m'ha fet tal com sóc. A Montserrat m'han ensenyat a estimar, estimant-me; a valorar, valorant-me. M'han fet descobrir el doll interior que Déu ha dipositat en mi i m'han fet costat tant en els moments de llum com en les hores foscanes.

Òscar Bardají i Martín

FE I GRANS CIUTATS

La sortida cap a les perifèries

«Déu viu a la ciutat», diu el document d'Aparecida. És una afirmació de fe que equival a dir que «Déu està present en la història». El Déu encarnat viu de moltes maneres en el temple de la seva Església i en els temples que són les cases i les ciutats. Necessitem una mirada contemplativa —que és una mirada de fe— capaç de descobrir «el Déu que viu entre els ciutadans promovent la solidaritat, la fraternitat, el desig de bé, de veritat, de justícia. Aquesta presència no ha de ser fabricada sinó descoberta, desvelada. Déu no s'amaga a aquells que el busquen amb un cor sincer, encara que ho facin a les palpentes, de manera imprecisa i difusa» (*Evangelii Gaudium*, 71).

La *sortida* missionera de l'Església ha d'arribar a les «perifèries existencials, socials i geogràfiques», diu Francesc. «L'Església ha fet una opció per la vida que la projecta necessàriament vers les perifèries més fondes de l'existència: el néixer i el morir, l'infant i l'ancià, el sa i el malalt», diu el document d'Aparecida (A 418).

Anar cap a les perifèries inclou anar cap als pobres i els exclosos, cap als barris pobres de les ciutats (*favellas* o *villas miseria*). Això ho varen expressar llibres ja antics, com el titulat *En el corazón de las masas*, de René Voillaume o *El corazón del mundo*, de Hans Urs von Balthasar, que contempla Jesucrist com el cor de Déu enmig del món (cf. O. González de Cardedal, *Dios en la ciudad* (Ed. Sígueme, Salamanca 2013).

(De la ponència del Dr. Carlos María Galli, de Buenos Aires, en el Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

SER PADRES

Una regla de oro

¿Què han de hacer los padres que se separan, pero desean producir el menor trauma en sus hijos? He aquí unas sugerencias:

- No cambiar radicalmente la forma de vida de los hijos. Vivienda, escuela, etc.
- Hablar sin apasionamiento del padre ausente (sin resaltar rasgos negativos).
- Comprender los trastornos emocionales que pueda presentar el niño, según la edad.
- Intentar la custodia compartida y, a falta de ella, pactar las visitas lo más elásticas posibles, aunque siempre previo aviso de la visita.
- Procurar no *comprar* el amor del hijo (con caprichos y excesivos regalos).
- Cuidado con las muestras de afecto con las nuevas amistades delante de los hijos.
- Si hay nuevo matrimonio, no forzar al niño a rechazar a su padre biológico.
- Procurar establecer una red de soporte alrededor del niño: amigos, clubes, etc.
- Facilitarle figuras parentales sustitutorias: abuelos, tíos...
- El niño ha de tener la seguridad de que sus padres, por encima de todas sus desavenencias, le siguen queriendo. Es la regla de oro que engloba todas las anteriores.

Dr. Paulino Castells
(Creer con padres separados,
Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Miel de áloe

Se habla de los muchos beneficios del áloe, una planta de sabor amargo. En la fiesta de la Exaltación de la Cruz del año pasado, el Papa empleó el símil de la miel de áloe: «¿Cómo probar esa miel de áloe, esa dulzura amarga del sacrificio de Jesús? [...] La historia del hombre y la historia de Dios —decía— se entrecruzan en la cruz. Historia esencialmente de amor.»

Preguntaba Francisco: «¿Cómo podemos comprender un poquito el misterio de la cruz?» Y respondía: «De rodillas, en la oración, pero también con las lágrimas. Es el llanto del arrepentido, el llanto del hermano y de la hermana que mira tantas miserias humanas y las mira también en Jesús, de rodillas y llorando.»

La cruz da miedo. Incluso el Señor pidió a Dios: «Padre, aleja de mí este cáliz»; pero agregó: «Que se cumpla tu voluntad». Jesucristo da su vida por amor. Él «se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz».

Y, sobre todo, el Papa evidenció que para entrar en este misterio siempre tenemos «necesidad de la Madre, de la mano de la mamá». Que María —añadió— «nos haga sentir cuán grande y cuán humilde es este misterio, cuán dulce como la miel y cuán amargo como el áloe».

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

15. □ **Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [1Co 11,17-26. 33 / SI 39 / Lc 7,1-10]. Mare de Déu dels Dolors. Sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.
16. ■ **Dimarts** [1Co 12-14.27-31a / SI 99 / Lc 7, 11-17]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).
17. ■ **Dimecres** [1Co 12,31-13,13 / SI 32 / Lc 7, 31-35]. Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.
18. ■ **Dijous** [1Co 15,1-11 / SI 117 / Lc 7,36-50]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.
19. ■ **Divendres** (□ Barcelona) [1Co 15,12-20 / SI 16 / Lc 8,1-3]. St. Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV); Sta. Maria de Cervelló o del Socós, vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII).
20. ■ **Dissabte** [1Co 15,35-37.42-49 / SI 55 / Lc 8, 4-15]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; Sta. Càndia o Càndida, vg. i mr.
21. ■ † **Diumenge vinent**, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 55,6-9 / SI 144 / Fl 1,20c-24.27a / Mt 20,1-16a]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excolector d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers; santa Ifigènia, vg.

DIUMENGE DE L'EXALTACIÓ DE LA SANTA CREU

► Lectura del llibre dels Nombres (Nm 21,4b-9)

En aquells dies: tot fent camí, el poble acabà la paciència i malparlava contra Déu i contra Moisès. Deia: «Per què ens vau fer sortir d'Egipte, si hem de morir en aquest desert? No hi ha pa ni aigua, i ja estem fastiguejats d'aquest menjar tan miserable». Llavors el Senyor envià serps verinoses que els picaven, i molta gent moria. El poble anà a trobar Moisès i li digué: «Hem pecat malparlant contra el Senyor i contra tu. Prega el Senyor que ens tregui aquestes serps.»

Moisès pregà pel poble, i el Senyor li digué: «Forja una imatge d'aquestes serps i posa-la en forma d'estendard. Els qui hauran estat picats, si la miren, salvaran la vida». Moisès va fer una serp de coure, la va posar en forma d'estendard, i tothom qui havia estat picat, si mirava la serp de coure, salvava la vida.

► Salm responsorial (77)

R. *No oblideu les obres del Senyor.*

Escolta, poble, el meu ensenyament, / escolta les meves paraules. / Aprèn dels meus llavis aquests records, / t'aclarirà el sentit dels fets passats. R.

Quan els feria, ells el buscaven, / es convertien i tornaven a Déu. / Es recordaven de Déu, la seva roca, / del Déu Altíssim, el seu redemptor. R.

Però no eren més que paraules, / mentida davant d'ell a flor de llavis; / els seus cors no eren sincers, / cors infidels a l'aliança. R.

Ell, tot amor entranyable, / els perdonava la culpa i la vida, / refrenava tothora el seu rigor, / s'aguantava per no ésser sever. R.

El Calvari. Pintura de Francisco Gallego (1468?-1507)

►) Aquesta imatge parla

► Lectura del libro de los Números (Nm 21,4b-9)

En aquellos días, el pueblo estaba extenuado del camino, y habló contra Dios y contra Moisés: «¿Por qué nos has sacado de Egipto para morir en el desierto? No tenemos ni pan ni agua, y nos da náusea ese pan sin cuerpo.» El Señor envió contra el pueblo serpientes venenosas, que los mordían y murieron muchos israelitas. Entonces el pueblo acudió a Moisés, diciendo: «Hemos pecado hablando contra el Señor y contra ti; reza al Señor para que aparte de nosotros las serpientes.» Moisés rezó al Señor por el pueblo, y el Señor le respondió: «Haz una serpiente venenosa y colócala en un estandarte: los mordidos de serpientes quedarán sanos al mirarla.» Moisés hizo una serpiente de bronce y la colocó en un estandarte. Cuando una serpiente mordía a uno, él miraba a la serpiente de bronce y quedaba curado.

► Salmo responsorial (77)

R. *No olvidéis las acciones del Señor.*

Escucha, pueblo mío, mi enseñanza, / inclina el oído a las palabras de mi boca: / que voy a abrir mi boca a las sentencias, / para que broten los enigmas del pasado. R.

Cuando los hacía morir, lo buscaban, / y madrugaban para volverse hacia Dios; / se acordaban de que Dios era su roca, / el Dios Altísimo su redentor. R.

Lo adulaban con sus bocas, / pero sus lenguas mentaban: / su corazón no era sincero con él, / ni eran fieles a su alianza. R.

Él, en cambio, sentía lástima, / perdonaba la culpa y no los destruía: / una y otra vez reprimió su cólera, / y no despertaba todo su furor. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a gloria de Déu Pare.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 3,13-17)

En aquell temps, Jesús digué a Nicodem: «Ningú no ha pujat mai al cel, fora d'aquell que n'ha baixat, el Fill de l'Home. I així com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creguin en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envia el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell.»

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fl 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 3,13-17)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo: «Nadie ha subido al cielo, sino el que bajó del cielo, el Hijo del hombre. Lo mismo que Moisés elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna.» Tanto amó Dios al mundo que entregó a su Hijo único para que no perezca ninguno de los que creen en él, sino que tengan vida eterna. Porque Dios no mandó su Hijo al mundo para condenar al mundo, sino para que el mundo se salve por él.

COMENTARI

Exaltació i encarnació

El text de l'evangeli de Joan que il·lumina la festa d'avui no comença fent referència a la creu sinó que parla de pujar al cel: «Ningú no ha pujat mai al cel fora d'aquell que n'ha davallat, el fill de l'home» (Jn 3,13).

Tanmateix, en canvi, tot seguit, l'elevació de Jesús en la creu es compara amb la serp enlairada per Moisès en el desert (Nb 21,8-9) com un símbol de la salvació (Sv 16,6) per a tots els que la contemplaven. D'aquesta forma, el misteri de l'exaltació de Jesús en la creu il·lustra la tornada de Jesús allà on era abans (Jn 6,62). La mort de Jesús en la creu és el pas de Jesús

d'aquest món al Pare (Jn 13,1). La mort de Jesús és doncs, a l'ensens, la seva exaltació, és a dir, la seva resurrecció (cf. Fl 2,5-11, sobretot v. 6). La mort de Jesús és el moment de la victòria de Jesús sobre el món i el seu príncep de la mort (cf. Jn 12,31-33 i 16,33; també 8, 44).

Però hi ha més. En el text que presenta la pujada de Jesús al cel, es parla també de la seva davallada del cel. L'exaltació de Jesús, la seva mort en creu, és relacionada amb la seva davallada, és a dir, amb la seva vinguda, el seu naixement, la seva encarnació (Jn 1,14). Amb aquest enllaç entre exaltació i encarnació, la vida terrenal de Jesús, emmarcada entre el seu naixement

(Jn 18,37) i la seva mort (la seva victòria, 16,33), queda pregonament presentada com un atansament de Déu vers nosaltres (el que ha davallat), que ens invita a pujar amb ell vers el Pare (el que ha pujat, cf. 20,17).

Encarnació i exaltació són, d'alguna manera, el mateix esdeveniment: revelen el Pare com a l'origen (el Pare) i el destí de Jesús (el Pare). Però, i això cal subratllar-ho, són també dos moments cabdals de l'existència humana. Jesús ve de l'àmbit de Déu i hi torna, però després d'haver viscut com un membre de la nissaga humana. És la confessió de fe cristiana. Vet aquí la fondataria de la festa d'avui.

Oriol Tuñi, SJ

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

CRÒNICA

Festivitat de sant Domènec. El 8 d'agost el bisbe Agustí va celebrar l'eucaristia al Monestir de Santa Maria de Montsió, a Esplugues de Llobregat, amb la comunitat de monges contemplatives, recordant el sant fundador o de referència de tots els ordes dominics.

XX Capítol General de les Germanes Carmelites de Sant Josep. Aquestes religioses tenen presència al bisbat amb una residència geriàtrica a Sant Feliu de Llobregat i van celebrar aquest capítol del 26 de juliol al 3 d'agost, a Prats de Cerdanya. Les germanes van reflexionar el document capitular que tenia per títol «Revifa la flama que has rebut» (Cfr. 2Tm 1,6) i van elaborar les línies d'acció per al sexeni 2014-2020, amb l'objectiu principal de viure i procurar un futur d'esperança per a l'Institut. Com a superiora general ha estat elegida la Gna. Ascensión Ortega i com a conselleres, les germanes Susana García, M.ª Paz Gallo, Francisca Ubierna, Noemí Maldonado, M.ª Jesús Manso i Emilia Úbeda.

Festivitat de sant Llorenç. El passat 10 d'agost el bisbe Agustí va presidir l'eucaristia de les 12 h a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat, en la festa del titular del temple i festa major de la vila.

AGENDA

Assemblea General del Col·legi Diaconal. Serà el proper 19 de setembre, a les 19.15 h, a la Casa de l'Església. El Col·legi Diaconal aplega tots els diaques de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, constituint un òrgan de diàleg, consulta i col·laboració, amb el bisbe diocesà, que el presideix, sobre matèries, tant específiques del diaconat, com de caire pastoral.

20 anys de l'Associació de familiars de malalts d'alzheimer del Baix Llobregat. Amb motiu d'aquest aniversari, el bisbe Agustí presidirà una eucaristia d'acció de gràcies el proper dissabte 20 de setembre a les 12 hores, a la Catedral de Sant Llorenç.

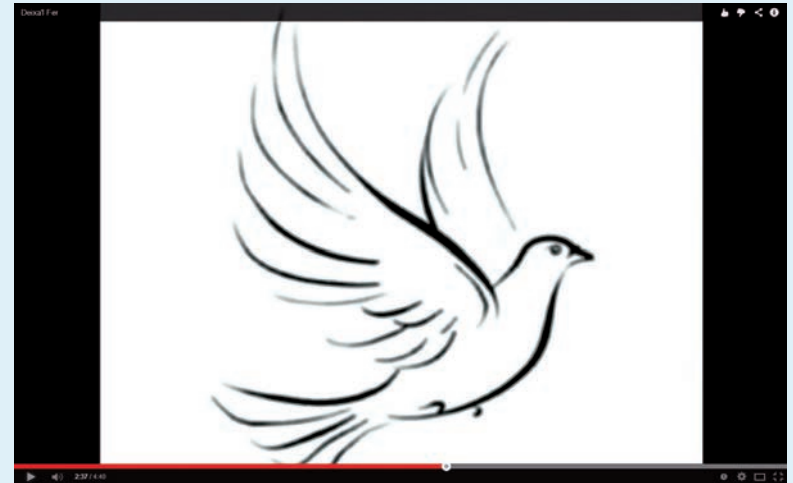
FORMACIÓ

«Ciència i fe en diàleg», curs 100% on line de la FTC. El proper 6 d'octubre començarà un nova edició del curs «Ciència i fe en diàleg» organitzat per la Facultat de Teologia de Catalunya amb el patrocini del Pontifici Consell per a la Cultura. El curs vol ajudar els cristians a donar raó de la seva fe davant les preguntes que poden sorgir des de la ciència (cas Galileu, evolució i creació...). Per a més informació: www.CienciaiFeBCN.com

CANTA L'EVANGELI!

DEIXA'L FER (Xirat)

Aquesta imatge parla

Una música que sona,
és un vent que bufa fort.
És un gran do.
Sents com el teu cor esclata.
Sents com tot et va millor,
uo, uo, uo

L'Esperit ha fet que ara,
tingui sentit mirar al cel.
No estàs pas sol.
Som església que camina
per a donar més vida al món,
uo, uo, uo

**Deixa'l fer, deixa'l volar
trenca les pors que t'impedeixen
seguir cantant, seguir lluitant
deixa'l fer, l'Esperit és amb tu.**

Els peus han de tocar a terra,
però el teu cor s'ha d'arriscar.
És el camí.
Obre els ulls al que t'envolta.
És el món que està esperant,
uo, uo, uo

Deixa'l fer... (bis)

Deixa'l fer... (bis)

*Un record i una pregària
amb l'himne de l'Aplec de l'Esperit
que es va celebrar a Vilafranca
del Penedès el 31 de maig
de 1998*

ECO DE LA PALABRA

Discernir urgente

La celebración de los diez años de caminar juntos como diócesis hace que nuestra mirada, la forma que tenemos de mirar, reclame toda nuestra atención. Porque hay muchas maneras de mirar la realidad, sobre todo la realidad eclesial, como es nuestro caso. Descubrir la verdad de esta realidad depende totalmente de la forma de mirar. Concretamente, la celebración de nuestro décimo aniversario, dependerá de la visión que tengamos de nuestro pasado, de nuestra realidad presente y de nuestro futuro como diócesis.

Nuestros ojos hoy no pueden ser otros, sino los ojos de la fe. Hay quien afirma que la fe no es otra cosa que una nueva forma de ver la realidad: Dios, el mundo, la historia, nosotros mismos... Una mirada que, lejos de deformar la realidad, descubre sus profundos secretos, con toda su ambigüedad, malos y buenos, sus luces y sus sombras.

Esto quiere decir que es la hora del *discernimiento*.

Discernir es hoy tarea necesaria en todos los ámbitos de la vida humana y una obligación urgente de todo fiel cristiano. Somos invitados a discernir la realidad social, la cultura, los acontecimientos... y la vida de la Iglesia en toda su amplitud,

la de la más cercana y la de la Iglesia universal injertada en el mundo presente.

Recordemos que ser llamado a practicar el discernimiento es un reconocimiento de la propia dignidad, al tiempo que una invitación a asumir un riesgo y un compromiso. Invitar a alguien a discernir es reconocer en él los atributos propios de la persona: capacidad de conocimiento y de decisión responsable, es decir, inteligencia, voluntad libre, deseo y sensibilidad, cultura, etc. De hecho, toda la vida está llena de situaciones que reclaman una decisión personal y esta exige un esfuerzo de discernimiento. Llamar al discernimiento personal es decir a alguien: «has de decidir y pensar por ti mismo». Es dar crédito a la libertad de la persona.

Otra cuestión es si todos estamos capacitados para realizar esta tarea, que hace que nuestras decisiones se puedan calificar realmente como «responsables». Es el gran problema que se plantea un padre o un educador cuando, con toda la buena intención, deja al educando espacios de libertad. El ejercicio de la libertad requiere una capacidad que debe ser adquirida, o mejor, «conquistada» con esfuerzo. Además, bien mirado, la libertad es una carga tremenda. Recordamos aquellas palabras que dirigía, como gran reproche, el

Gran Inquisidor a Cristo, en la novela de F. Dostoievski, *Los hermanos Karamazov*: «¿Has olvidado que el hombre prefiere la paz e incluso la muerte a la libertad de discernir el Bien del Mal?...»

Nosotros, a la hora de discernir nuestra realidad eclesial, deseáramos vencer el miedo a esta paradoja. Todos los que reclamamos ser tratados como seres libres dentro de la Iglesia, sabremos ser consecuentes y asumir el riesgo y el trabajo que ello supone. Intentaremos ser miembros responsables del Pueblo de Dios. Evitaremos la actitud de aquellos que:

- Denuncian fallos de la Iglesia y echan las culpas siempre a «los otros».
- Realizan grandes discursos sobre lo que ha de hacer la Iglesia, pero después no trabajan por ella.
- Hacen juicios en nombre del Evangelio, sin mirar antes si sus criterios son realmente evangélicos.

Ojalá el Espíritu nos conceda uno de sus dones más urgentes: el don de consejo.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat